

Beste mensen,

Vorige week had ik het over storm en dat de kracht van de wind wel met de Heilige Geest wordt vergeleken. Je ziet die niet maar je voelt het effect. Een storm kan vernietigend zijn, die kan ons omverblazen, de kracht van de Geest is inspirerend en opbouwend. We merken soms dat er grenzen aan onze kracht en energie zijn, we zijn aan het eind van ons Latijn, uitgeput. Onze geest moet worden aangevuld. De Heilige Geest wordt ook wel de Trooster genoemd, de kracht die bijstaat. Een "gewone" storm gaat wel weer eens liggen, ook al laat die soms verwoestende gevolgen en schade na. De windenergie van de Geest is niet aan beperking onderhevig, die mag op volle kracht blijven waaien en die zullen we ook steeds nodig hebben. Die Geest werd massaal uitgestort op Pinksteren na de hemelvaart van Jezus, de kracht die de gemeente op de been houdt, de kracht die ons doet geloven.

Er komen met regelmaat stormen over ons heen. De afgelopen jaren heeft de corona voor verwarring gezorgd. In ons persoonlijk leven maken we soms zorgen en verdriet mee. Er wordt voortdurend een beroep gedaan op onze energie om stand te houden, soms hebben we misschien maar een klein geloof. Is ons geloof wel groot genoeg? We hebben vertrouwen en geloof nodig om de goede richting in ons leven vast te houden. Dat we het aankunnen en de zorgen van het leven tegemoet durven gaan.

In deze dagen horen we van politieke onrust, oorlogen, wat een ellende zal dat niet met zich meebrengen? Zou het einde der tijden nu aanbreken? Met christenen uit Oost-Europa heeft onze gemeente sinds jaren contacten. Dan komt zo'n conflict dichterbij. Pasgeleden schreef ik nog dat het zo bijzonder was dat er al meer dan 70 jaar vrede in ons deel van de wereld is, we denken dat vrede normaal is. Door wat je nu hoort besef je dat we nog niet in de tijd van de Nieuwe Hemel en de Nieuwe aarde wonen. We zitten in een gebroken wereld. Er zijn er, die misschien zeggen: bemoei je zo min mogelijk met deze wereld. We zitten in deze wereld en kunnen ons er niet aan onttrekken. We zijn onderhevig aan de stormen in deze wereld. Ooit zaten de discipelen te midden van woelige baren, met een klein geloof, ze konden geen kant uit, toch kwamen ze tot het besef dat Jezus aan boord was. Waarom zou dat ook niet in onze tijd zijn?

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk